

Javier F. Peña a fost angajat de DEA în 1984 ca agent special și și-a petrecut patru ani căutându-l pe Pablo Escobar împreună cu partenerul său, Steve Murphy.

Steve Murphy a lucrat în operațiuni sub acoperire în Miami și a fost, în cele din urmă, detașat în Columbia unde a colaborat cu partenerul său, Javier Peña, pentru a-l găsi pe Escobar.

STEVE MURPHY și JAVIER F. PEÑA

VÂNĂTORII DE OAMENI

**CUM L-AM RĂPUS PE
PABLO ESCOBAR**

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU MANIU

București
2019

CUPRINS

<i>Introducere</i>	9
<i>PARTEA ÎNTÂI</i>	19
<i>PARTEA A DOUA</i>	77
<i>PARTEA A TREIA</i>	133
<i>PARTEA A PATRA</i>	253
<i>Concluzie</i>	279
<i>Epilog</i>	295
<i>Mulțumiri</i>	303

INTRODUCERE

JAVIER

Știam că ceva era cât se poate de greșit când am răspuns la telefon în noul meu apartament din Bogotá.

– Javier?

Am recunoscut vocea supervisorului meu de grupă, Bruce Stock, de cealaltă parte a firului, dar am simțit un tremur în voce, o oarecare șovăială, în momentul în care mi-a pronunțat numele.

Bruce era trecut de 50 de ani și lucrase ca agent al Administrației de Control al Drogurilor (DEA) peste tot în lume, pentru cea mai mare parte a carierei sale. Era un bărbat masiv, avea 1,93 metri înălțime și era printre cei mai plăcuți oameni dintre câți cunoscusem – un uriaș blând și imperturbabil. Trebuia să fie așa; conducea una dintre cele mai periculoase misiuni din istoria DEA. Prioritatea lui Bruce era capturarea lui Pablo Escobar, liderul miliardar al Cartelului Medellín, responsabil pentru numeroase atentate cu mașini capcană care explodaseră peste tot pe teritoriul Columbiei, fără a mai pune la socoteală tonele de cocaină care fuseseră traficate în America de Nord și Europa. Escobar și brutalii săi *sicarios* – majoritatea asasini adolescenți racolați din favelele care înconjoară

Respon orașul Medellín – omorau pe oricine le stătea în cale. Îl împușcaseră deja pe ministrul justiției din Columbia, masacraseră majoritatea judecătorilor Curții Supreme din țară și omorâseră un cunoscut editor al unui ziar care avusese curajul să denunțe puterea cartelului. Toate aceste asasinat avuseseră loc înainte să ajung în Columbia, dar puteam simți tensiunea pretutindeni. La aeroport erau tancuri, iar pe străzi, soldați cu priviri feroce, înarmați cu mitraliere.

La începutul anului 1989, când m-a sunat Bruce, eram deja în Columbia de 8 luni și, la fel ca toți cei din sediul DEA din clădirea ambasadei SUA, eram complet obsedat de noua mea misiune – capturarea lui Escobar. Era sarcina mea să-l prind și să-l urc într-un avion spre Statele Unite, unde urma să fie judecat pentru toate crimele sale. Frica de extrădare condusesese la războiul lui Escobar – domnia terorii sale – îndreptat împotriva guvernului columbian și a agenților americani.

Ajunsesem în Columbia din Austin, Texas, unde fusesem repartizat la începutul carierei mele și unde mă ocupasem în principal de traficanți mexicanii anonimi care vindeau cocaină și metamfetamină. Eram conștient de faptul că detașarea în Columbia însemna cea mai grea încercare a carierei mele, dar mă simțeam pregătit. Intrasem deja în Bloque de Búsqueda – așa-numitul Bloc de Căutare compus din polițiști de elită și agenți columbieni ai serviciilor de informații, o echipă de 600 de oameni care-l căuta pe Escobar 24 de ore din 24. Blocul de Căutare își avea sediul într-o garnizoană a poliției în orașul Medellín și petreceam o bună parte a fiecărei săptămâni acolo, alături de Poliția Națională Columbiană (PNC), care îl vâna pe sângerosul gangster în orașul lui. Mi se spusese că unii membri ai echipei erau corupți, plătiți de Escobar, așa că eram destul de precaut când venea vorba de persoanele alături de care îmi petreceam timpul sau cu care vorbeam.

În weekenduri, dacă nu lucram, petreceam ore bune în apartamentul meu din Bogotá. Îmi iubeam locuința de 370 de metri

pătrați, situată într-o intersecție aglomerată din centrul orașului. Aveam într-o parte o priveliște minunată asupra orașului și a uriașilor Anzi. De la fereastra de vreo zece metri a sufrageriei mele, simțeam că pot întinde mâna ca să ating acei munți majestuoși. Adevărul e că mă simțeam pe acoperișul lumii în acel palat cu patru dormitoare și apartament separat pentru menajeră, în inima vieții de noapte a Bogotei. Totul era prea mare și majestuos pentru un burlac din Texas ca mine, dar era un loc grozav în care puteam invita doamnele cu care ieșeam în oraș. Fără excepție, erau uluite de priveliște, lucru care, sincer să fiu, îmi ușura destul de mult treaba. Eram la ani lumină de garsoniera mea din Austin, care nu impresiona pe absolut nimeni – nici măcar pe mine.

Habar n-aveam că viața mea de huzur avea să se încheie în acea sâmbătă după-amiază, când am auzit la telefon vocea tremurândă a lui Bruce.

Nu mi-a zis multe, dar simțeam din felul în care respira că încerca să-și liniștească vocea, să-și păstreze calmul pe cât de mult posibil. În acel moment am înțeles că viața mea era în mare pericol.

– Javier, ascultă-mă: ia-ți pistolul, lasă restul și cară-te dracului de-acolo, mi-a zis. Îmi pare rău, dar nu am timp pentru explicații. E vorba de Escobar. Știe unde ești.

E vorba de Escobar. Știe unde ești.

Mi-am căutat arma – un pistol semiautomat de 9 mm – și m-am îndreptat spre lift, scrutând cu atenție culoarele, așezându-mi unii fugari speriați, atent ca nimeni să nu aștepte pe la colțuri sau după vreo ușă. Îmi tremurau mâinile când am apăsat butonul liftului și la fiecare câteva secunde îmi verificam teaca de la șold, să mă asigur că pistolul era acolo. Într-un fel, mă liniștea atingerea metalului rece.

Calma, calma, Javier! Tranquilo, hombre.

Am auzit vocea *abuelei*, cea mai dură persoană pe care o cunoscusem. Odată a înfruntat niște hoți care intraseră prin

Refracție în casa noastră din Laredo și de multe ori m-a scăpat și pe mine din situații dificile.

Tranquilo, tranquilo!

Am străbătut rapid garajul, privind în jur pentru a fi sigur că nu sunt urmărit. Mi-am pipăit pistolul și am descuiat portiera Vehiculului Guvernamental Oficial (OGV) – care, în cazul meu, era un Ford Bronco blindat. În momentul în care motorul a pornit urlând, mi-am dat seama că nu verificasem sub mașină, să văd dacă nu-mi plantase cineva explozibil. Din fericire, mașina nu a sărit în aer, am ieșit din garajul subteran cu anvelopele scârțâind și am pornit glonț spre ambasada SUA, care era la doar câțiva kilometri.

M-am gândit la bunica mea și mi-am impus să respir adânc în timp ce mă blocasem în ceea ce părea a fi ambuteiajul fără sfârșit al Bogotei. Am ales să folosesc cea mai congestionată rută pentru a ajunge la ambasadă, deoarece am calculat că mi-ar fi fost cel mai ușor să nu ies în evidență în mijlocul unui ambuteiaj, acesta ajutându-mă să mă pierd în mulțime. Am răsuflat ușurat în momentul în care am văzut porțile de oțel ale ambasadei construite ca o fortăreață. Bruce m-a întâmpinat la birourile DEA de lângă garajul ambasadei.

N-am aflat niciodată dacă Escobar plănuise să mă omoare ori doar să mă răpească – un pion american important pe care-l putea folosi în bătălia sa împotriva extrădării. Rapoartele noastre informative ne dădeau de înțeles că le ordonase *sicarios* să-l găsească pe „mexicanul” de la DEA, ceea ce însemna că doar despre mine putea să fie vorba, din moment ce eram singurul american de origine mexicană angajat acolo. Oamenii lui Escobar nu cunoșteau exact adresa mea, dar știau că locuiesc la intersecția dintre bulevardele 7 cu 72 și în câteva zile ar fi găsit clădirea în care stăteam, unde eram unul dintre puținii locatari *gringos*. Experții în spionaj din PNC și DEA au încercat să descopere sursa amenințării, dar n-au putut găsi mare lucru.

În acea noapte m-am mutat într-o casă conspirativă pe care ambasada o amenajase tocmai pentru a servi cazurilor urgente cum era al meu. După ce au trecut mai multe săptămâni fără să mai apară noi amenințări din partea oamenilor lui Escobar, Bruce mi-a găsit un apartament în Los Rosales, aproape de reședința ambasadorului american. Era o zonă mult mai elegantă a orașului, plină de garduri vii frumos întreținute, cu conace luxoase și gârzi de corp private, îmbrăcate în negru, înarmate până în dinți și purtând stații de emisie-recepție. Îmi era dor de cuibul meu mansardat din centru.

Nu chiar atât de dor, totuși. Să știi că cel mai mare traficant de droguri din lume e pe urmele tale e un sentiment cel puțin înfricoșător. Săptămâni bune după ce promisem atenționarea și fugisem din iubitul meu apartament, n-am fost în stare să mă relaxez. Îmi era foarte greu să dorm.

Dar, dacă vrei să știți adevărul, cea mai mare frică a mea era aceea că DEA avea să mă trimită acasă. Pentru a mă proteja.

Așa că am minimalizat amenințarea, ignorând-o de fiecare dată când ieșeam la băut cu ceilalți agenți. Cu toate astea, verificam în mod repetat rapoartele informative, ca să aflu dacă cei din cartel încă mă mai căutau. Mă prefăceam că nu am nici o problemă cu toată situația. Acum pot să recunosc: îmi era atât de frică, încât credeam că o să mor.

Dar știți ce? Nu aveam să mă las până când nu-l voi fi văzut pe Escobar înfrânt. Și nici de-al naibii nu m-aș fi întors acasă când lucram la un caz pe care-l prinzi o dată în viață.

M-am gândit din nou la *abuelita* mea, după care am mers hotărât mai departe.

STEVE

Renaultul albastru ne-a tăiat calea, forțându-ne să ieșim în decor, aruncându-ne pe mine și pe Connie în cel mai groaznic coșmar.

Conduceam unul dintre vehiculele mai vechi ale ambasadei, destinate angajaților guvernamentali. Era un SUV cu oglinzi retrovizoare mari, specifice coastei de vest a Statelor Unite. Dacă am fi fost în California, am fi putut părea niște surferi în drum spre o plajă pustie. Dar noi eram în Columbia, iar SUV-ul pe care-l conduceam era echipat asemenea unui tanc, dintr-un motiv bine întemeiat. Glumeam cu Connie despre faptul că mașina ar fi fost în stare să supraviețuiască unui schimb de focuri și chiar și apocalipsei. Erau plăci de oțel în fiecare portieră, sub vehicul și în plafonul mașinii. Toate geamurile erau antiglonț, confecționate din sticlă extrem de groasă, lucru care le făcea imposibil de deschis. Fața și spatele mașinii erau echipate cu bare cromate de oțel, cunoscute drept „gărzi contra vitelor”. Cu toate măsurile de siguranță instalate, vehiculul cântărea aproape dublu față de un model normal.

Eu și Connie ne îndreptam spre casă, venind dinspre ambasadă, și decisesem să o luăm pe drumurile lăturalnice din apropierea unei baze militare, pentru a evita traficul infernal, îndreptându-ne spre restaurantul nostru preferat,

unde voiam să comandăm pui la rotisor la pachet. Fusese o zi lungă pentru amândoi și abia așteptam să ne relaxăm în fața televizorului cu niște pui picant, cartofi copti și un pahar de merlot. Deoarece eu eram în Medellín multe săptămâni la rând, rareori aveam ocazia să ne bucurăm doar noi doi de o noapte și de-abia așteptam să fim împreună în apartamentul nostru din nordul orașului.

Când Renaultul mi-a tăiat calea, am călcat frâna și am blocat și cutia de viteze, încercând să opresc înainte de a lovi mașina minusculă care ne apăruse în față. Având în vedere greutatea SUV-ului, nu era deloc greu să pierd controlul vehiculului, știind că dacă loveam Renaultul aveam să-i rănesc grav pasagerii. Sau chiar să-i omor. Am reușit să opresc vehiculul la câțiva centimetri de mașina mult mai mică.

După ce am verificat cum se simțea Connie, m-am înfuriat și am dat să cobor ca să mă cert cu șoferul celeilalte mașini. Doar că, în momentul în care m-am uitat în direcția aceea, am observat că cei trei ocupanți ai celeilalte mașini se îndreptau în mod amenințător spre noi. Erau îmbrăcați în jachete subțiri și blugi, iar când s-au apropiat am văzut că fiecare avea un pistol vârât în pantaloni.

De când sosisem în Columbia ca să lucrez la cazul Pablo Escobar, cu mai bine de un an în urmă, îmi făcusem o grămadă de dușmani. Cel mai căutat răufăcător din lume cunoștea numele meu și pe acela al partenerului meu, Javier Peña. Știam asta deoarece serviciile de informații columbiene interceptaseră o convorbire a traficantului, care îi povestea unuia dintre oamenii săi despre „cei doi *gringos*” de la baza Carlos Holguin din Medellín. În timpul unei convorbiri vorbise chiar despre „Peña și Murphy”.

Așadar, în momentul în care cei trei bărbați s-au apropiat de ușa de pe partea șoferului a vehiculului nostru și au început să urle în spaniolă la noi să coborâm, m-am gândit că nu aveam de-a face cu un caz banal de furie în trafic.

Era o capcană și eram depășiți numeric. Pe lângă asta, persoana pe care o iubeam cel mai mult în lume era chiar lângă mine. Trebuia să o protejez pe Connie indiferent de ce avea să mi se întâmple.

La început am refuzat să deschid portiera și mi-am scos legitimația de la poliția columbiană, sperând că aceasta avea să îi sperie. Dar indivizii nici nu s-au clintit, moment în care am încercat cu disperare să chem prin stație întăriri de la ambasadă. Fiecare vehicul al ambasadei era echipat cu un radio portabil pentru urgențe, prin care puteam să apelăm pușcașii marini în cazul în care eram în pericol. Speram că aceștia aveau să trimită o patrulă care să-i sperie pe glumeții care ne țineau ostatici în propria mașină.

Am apelat o dată. De două ori. De trei ori. Nu a răspuns nimeni.

Deja cei trei bărbați începuseră să lovească anvelopele mașinii și să tragă de uși. M-am uitat la Connie care încerca să-și păstreze calmul, deși vedeam că era speriată. Adevărul e că și eu eram speriat.

La scurt timp după ce încercasem să contactez ambasada, soția unui agent DEA ne-a sunat de pe radioul ei portabil ca să ne întrebe dacă eram bine. I-am spus unde ne aflam și am rugat-o să ceară imediat ajutor prin stație. După câteva minute, supervisorul nostru DEA era pe recepție. I-am spus să se grăbească și să aducă „margarita” cu el – numele nostru de cod pentru un mini-Uzi pe care-l țineam la birou tocmai pentru astfel de ocazii.

În timp ce așteptam neputincioși, iar indivizii continuau să ne provoace și să lovească ușile mașinii, draga mea soție m-a surprins ca de fiecare dată când ne confruntam cu ceea ce păreau a fi situații fără ieșire.

– Nu-s așa mari, mi-a zis ea arătând spre bărbați. Pot eu să-l dobor pe ăla, dacă te ocupi tu de ceilalți doi.

Aș fi fost de acord dacă nu aș fi știut că bărbații erau înarmați, iar dacă deschideam ușa aș fi expus-o pe Connie la riscul de a fi împușcată sau poate mai rău.

În momentul în care supervisorul DEA s-a plasat în spatele nostru cu margarita, m-am pregătit să cobor din mașină și să-i înfrunt pe cei trei. Eu și supervisorul meu eram țintași buni, așa că eram convins că dacă ar fi încercat ceva, am fi putut să-i omorâm. Dar nici unul dintre noi nu voia să omoare pe nimeni. Voiam să ajungem acasă și să ne mâncăm puiul!

Chiar când deschideam portiera, o patrulă pe motocicletă a Poliției Naționale Columbiene s-a apropiat de noi. Am observat că ne-au privit, dar nu au dat nici un semn că ar vrea să oprească. Am început să claxonez pentru a le atrage atenția, lucru care i-a făcut pe polițiști să se întoarcă. Cu coada ochiului l-am observat pe supervisorul nostru, care ținea margarita strâns în mâini.

Apucându-mi pistolul și vârându-l sub curea, m-am îndreptat spre polițiști și le-am arătat insigna, spunându-le că eram agent DEA și participam la operațiunea de capturare a celui mai căutat criminal din Columbia. Le-am spus că cei trei bărbați cu Renaultul îmi tăiaseră calea și că bănuiam că sunt *sicarios* care lucrau pentru Escobar. În fond, cu doar câțiva ani în urmă, un coleg din DEA, agentul special Enrique „Kiki” Camarena Salazar, fusese răpit de către ofițeri de poliție corupți din Mexic, după care fusese torturat și omorât din ordinul traficantului de droguri Miguel Ángel Félix Gallardo. După moartea lui Kiki, toți agenții DEA care lucrau în America Latină se temeau să nu sufere o moarte asemănătoare.

Le-am spus polițiștilor că bărbații cu Renaultul erau înarmați. Când au auzit vorbindu-se de arme, polițiștii i-au înconjurat pe cei trei și și-au îndreptat pistoalele spre ei.

Le-a luat ceva timp polițiștilor până când au înțeles cine eram și mai ales că aveam contacte la cele mai înalte niveluri ale poliției columbiene. Au început să-și ceară scuze față

de Connie și de mine. Cât despre cei trei bărbați care aproape provocaseră un accident urât, aceștia erau subofițeri ai armatei columbiene care luaseră o mașină și plecaseră la plimbare. Până la urmă, chiar fusese un caz banal de furie în trafic, iar cei trei nu voiau decât să ne intimideze. Încă nu au habar cât de puțin le-a lipsit să moară în noaptea aceea.

I-am blestemat în cea mai bună spaniolă de cartier de care am fost în stare, amenințându-i că îl sun pe comandantul lor. Au început toți să-și ceară scuze și m-au implorat să nu sun pe nimeni. Cred că știau că ar fi urmat să petreacă ceva timp în închisoarea militară din pricina faptelor lor, iar ce-și doreau dintr-odată cu ardoare era să plece cât mai repede de lângă noi.

După ce le-am mulțumit polițiștilor, eu și Connie ne-am îndreptat spre casă, destul de afectați de întregul episod. În timp ce ne așezam în sufrageria noastră, cu caserolele cu pui și cartofi, iar Connie turna vin în pahare, mă gândeam cu îngrijorare la următorul incident care s-ar fi putut întâmpla oricând.

Iar de data asta știam că vehiculul ambasadei nu avea cum să mă protejeze. Nici împotriva apocalipsei, darămite împotriva lui Pablo Escobar.

PARTEA ÎNTÂI

STEVE

Când eram mic, eram obsedat de polițiști. Le invidiam uniforme apretate și mașinile rapide, cu semnale luminoase și sirene asurzitoare.

Visam să mă fac polițist, să-i prind pe răufăcători, mai ales pe cei care încercau să profite de pe urma celor nevinovați. Pentru mine ofițerii de poliție erau niște supereroi. Știam că legea avea să fie chemarea mea, chiar dacă eram un băiețel crescut în Tennessee.

M-am născut în Memphis, dar pe când aveam trei ani, părinții mei, sora mea mai mare și cu mine ne-am mutat în Murfreesboro, un orașel mic cu peluze late și plantații ofilite de dinaintea Războiului Civil American, aflate la sud de Nashville, în mijlocul adânc și umed al statului. Nimic spectaculos nu se mai întâmplase pe acolo de la Războiul Civil încoace. La școală învățam despre bătălia de la râul Stone, care durase trei zile și avusese loc lângă Memphis între sfârșitul anului 1862 și începutul anului 1863 – una dintre cele mai sângeroase încleștări ale războiului, în care Confederația și Unioniștii au înregistrat împreună peste 23 000 de victime.

La 11 ani am dat propria bătălie într-o curte din spatele unei case din suburbii. Amintindu-mi acum, n-a fost atât de mult o luptă, cât clipa definitorie a vieții mele fragede. Atunci

am fost prins în flagrant, cu ochii mijiți în lumina reflectoarelor poliției – prima mea întâlnire cu legea.

Vara, eu și prietenii mei campam în curțile din spatele caseilor noastre, întinși pe iarbă în sacii de dormit, privind stelele sau înghesuindu-ne toți într-un cort pentru copii, sperându-ne reciproc, inventând povești cu fantome, zombi și crime sângeroase, adormind în scârțâitul greierilor și orăcăitul brotacilor. Verile în Tennessee erau toride, iar serile nu erau mai răcoroase, astfel că în cele mai multe nopți ne scoteam sacii de dormit din corturi și ne trezeam dimineata acoperiți de rouă.

Într-o noapte, a fost atât de cald și aerul atât de lipicios încât n-am putut adormi nici unul, motiv pentru care câțiva au decis să se furișeze în casa unuia dintre noi. Nu știu sigur de ce-am făcut-o, deși parcă îmi amintesc că voiam să luăm ceva care pe moment ni se părea important. În timp ce ne certam, făcând gălăgie, deși credeam că vorbim în șoaptă, încercând să deschidem o fereastră de la dormitor, am auzit deodată roțile unei mașini apropiindu-se prin întuneric și am știut că dădusem de bucluc. Era o mașină de poliție. Probabil că cineva chemase poliția din cauza gălăgiei pe care o făcusem. Am înghețat toți, prea speriați și pentru a ne mai întoarce. Abia i-am distins pe cei doi ofițeri de poliție care au coborât din mașina de patrulare, orbit fiind de farurile acestora. Ne-au ordonat să stăm locului, chiar dacă nu era nevoie să o facă, pentru că eram și așa prea speriați pentru a ne mai putea mișca. Picuri de transpirație mi se scurgeau pe obraji în timp ce-mi ridicam mâinile deasupra capului. După ce ochii mi s-au obișnuit cu lumina farurilor, am putut observa că poliștii erau înalți și musculoși. Mi se păreau și mai mari în uniformele lor și cu bocancii negri lustruiți. Când ne-au întrebat dacă vrem să ne ducă la Biroul Șerifului Comitatului Rutherford, în arest, sau preferăm să ajungem la părinții noștri, am răspuns toți odată. Știam ce ar fi urmat să se întâmple dacă părinții noștri ar fi fost implicați, astfel că am optat

în mod unanim să mergem în arest. Poliștii s-au prăpădit de râs. Îngroziți și rușinați, am stat drepti în fața lor, iar ei ne-au notat numele și adresele, apoi ne-au escortat înapoi acasă, unde i-au trezit pe părinți. Până la urmă am supraviețuit acelei nopți oribile, dar ne pierise gustul de stat la cort. Cel puțin pentru restul acelei veri.

M-am tot gândit la acea primă întâlnire cu oamenii legii și la admirația pe care o simțisem pentru acei ofițeri, pentru că apelasera la bun simț ca să pună la punct un grup de copii puși pe trăsni.

Mi-am dorit mai mult decât orice să ajung ofițer de poliție, dar la mulți ani după am aflat că părinții mei aveau în gând alte planuri.

Am crescut într-o familie baptistă strictă, cel mai mic dintre cei trei copii. Sau, mai bine zis, cel mai mic din doi. Fratele meu mai mare murise când avea doar trei ani, înainte să mă nasc eu. Sora mea era cu opt ani mai mare decât mine, iar mare parte a copilăriei ne-am petrecut-o certându-ne.

Tatăl meu avea 1,93 metri înălțime și era cea mai puternică și deșteaptă persoană pe care o cunoșteam. Unchiile mele îmi povesteau că, în vremea tinereții sale, tatălui meu îi plăcea la nebunie să se bată și nu pierduse niciodată o luptă. Nu-i era frică de nimeni și de nimic, și odată a fost invitat să dea probe pentru Washington Redskins – oportunitate pe care a refuzat-o politicos deoarece nu i se părea că în fotbalul american puteai face o carieră serioasă.

Când a devenit major, tata s-a înrolat voluntar în Armata Statelor Unite, cu toate că a fost nevoit să trișeze la examenul medical pentru a putea fi admis. Tatăl meu nu vedea bine cu ochiul stâng. La examinarea oftalmologică, doctorul l-a rugat să-și acopere ochiul stâng cu mâna stângă și să citească de pe tabel. Nici o problemă. Când a fost rugat să-și acopere ochiul drept, și-a acoperit tot ochiul stâng, dar cu mâna dreaptă, și a trecut examenul!